

PÁL LEVELE AZ EFEZUSIAKHOZ

4. FEJEZET

Pál a negyedik fejezet kezdetén emlékeztet minket arra, hogy ő az Úr rabja.

1. Kérlek tehát titeket én, aki fogoly vagyok az Úrért, éljeteK méltón ahhoz az elhíváshoz, amellyel elhívattatok,

Pál három fejezeten keresztül azt ecsetelte, hogy Isten mit tett értünk, mit adott nekünk. Három fejezeten keresztül tárta fel számunkra Isten dicsőséges titkait, szeretetét, jóságát és azt, hogy miként nyújtotta felénk a karját, és vont minket közelebb Magához. Mindezek után pedig itt tesz először említést arról, hogy mi hogyan válaszoljunk Istennek.

Az egyház egyik legnagyobb problémája az, hogy először az Úrhoz méltó életet hangsúlyozzuk. Azt várjuk az emberektől, hogy járjanak, amikor még felülni sem tudnak. Pál először szilárdan odaültet minket a mennyekbe Krisztusban, és csak utána mondja azt, hogy kezdjünk el járni. Később, a hatodik fejezetben pedig azt mondja, hogy álljatok meg szilárdan.

Az első három fejezetben Pál bemutatja mindazt a bőséget és gazdagságot, amely a miénk Krisztusban. Ezután következik néhány fejezet a Krisztusban való járásról, majd az utolsó fejezet a minket körülvevő harcról szól.

Nagyon fontos felismerni, hogy Pál előbb azt sorolja fel, amit Isten tett értünk, és csak azután kéri tőlünk, hogy válaszoljunk minderre. Ez teljesen ellentétben áll a vallásokkal, amelyek arra tanítják az embert, hogy munkálkodjon annak érdekében, hogy Isten válaszoljon neki. Pedig ha ezzel a hozzáállással élünk, akkor soha nem lesz olyan kapcsolatunk Istennel, amilyent Ő szeretne velünk kialakítani, és soha nem fogunk részesülni abból a gazdagságból, amelyet Isten akar nekünk adni, mert a munkálkodásunk mindig bukásban fog végződni.

Isten munkája számít, nem az enyém. Arról van szó, hogy én válaszok Istennek, és nem arról, hogy Ő válaszol nekem. Isten a kezdeményező, és Ő már kezdeményezett, az ember pedig válaszol erre. Nagyon sokszor a prédikátorok megpróbálják ezt felcserélni, és az embert ruházzák fel kezdeményező szereppel, Istent pedig válaszadóként mutatják be – de nem ez a valóság. Ez nem az Evangélium, ebben nincs semmilyen jó hír. A jó hír az, hogy Isten annyira szerette a világot, hogy adott nekünk, és mi válaszoltunk. Mi azért szeretünk, mert először Ő szeretett. Krisztus szeretete kényszerít engem, és erre a kényszerítő szeretetre válaszolok.

Minden cselekedet elfogadhatatlan, amely nem az Isten szeretetére való válaszból ered. Minden, amit azért teszek, hogy növeljem a jó pontjaim számát és elfogadható legyek Isten szemében, értéktelen. Csak azoknak a cselekedeteknek van örökkévaló értéke, amelyeket Isten kegyelmére és jóságára válaszolok. Ezt meg kell értenünk, különben mindent elveszítünk, amit Isten akar tenni értünk. Nem mi kezdeményezzük az Istennel való kapcsolatot, mert ezt Ő már megtette. A mi dolgunk a válaszadás.

Nem tudjuk Istent arra indítani, hogy jobban szeressen minket, mert Ő már a létező legfelsőbb szeretettel szeret, és nekünk erre kell válaszolnunk. Amikor Isten szeretetére válaszolok, akkor nem azzal dicsekszem, amit én csinállok, és nem beszélek reggeltől estig arról, hogy mi mindent tettem Istenért. Egyszerűen csak válaszolok a szeretetére, mert nem is tehetek mást, hiszen annyira eláraszt a szeretete. Ezért soha nem mondom azt, hogy „Ő, olyan sok áldozatot hoztam Istenért, el sem tudjátok hinni, hogy mi mindent adtam az Úrnak.” Ilyen nincs.

Az az ember, akinek megfelelő a kapcsolata Istennel, folyamatosan arról fog beszélni, hogy mi mindent tett Isten öéré. „Hihetetlen az Isten jósága, felfoghatatlan, hogy miért tesz ennyi jót velem. Amit én tettem, az nem sok, hiszen csak válasz az Ő dicsőséges kegyelmére, amelyet Jézus Krisztus által kaptam Tőle.”

1. éljete méltón ahhoz az elhíváshoz, amellyel elhívattatok,

Isten arra hívott el benneteket, hogy a gyermekei legyetek, és hogy az elkövetkező örökkévalóságban megtapasztaljátok az Ő kegyelmének, szeretetének gazdagságát Krisztusban. Válaszoljatok hát erre azzal, hogy Isten gyermekeihez méltóan éltek, és nem úgy, mint az ördög. Hogyan éljünk tehát?

2. teljes alázatossággal, szelídséggel és türelemmel;

Úgy kell tehát élnünk, mint Jézus Krisztus. Emlékezték arra, amikor Ő azt mondta, hogy: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek. Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok, és alázatos szívű...”

„Hogyan kell tehát élnem?” - Ez a természetes reakcióm akkor, ha igazán megértem Isten kegyelmét, és azt, hogy mennyire méltatlan vagyok arra. Ha állandóan a saját cselekedeteimre koncentrálok, akkor a munkám nyomán mindig ott található a dicsekvés azzal, hogy ki vagyok én és mit

tettem Érte. De amikor megértem, hogy mit tett és mi mindent adhat nekem Ő, akkor ennek nyomán szelíd és alázatos leszek.

Ezt Pál a következőképpen fejezte ki: *„Nekem, minden szent között a legkisebbnek adatott az a kegyelem, hogy a pogányoknak hirdessem a Krisztus mérhetetlen gazdagságát.”*

Az az ember, aki valóban megérti, hogy mit tett Isten, aki valóban szembetalálkozott Istennel, teljesen alázatos lesz ennek következtében.

Gyakran megkérdezik tőlem, hogy mi a véleményem egy a tévében is igen gyakran szereplő evangélistáról. Ha Isten gyermekeként szelídségben és alázatosságban kell élnünk, akkor a megfigyeléseim alapján azt kell mondjam, hogy ezeket a tulajdonságokat nem látom rajta, ezért a teljes szolgálata kérdéses számomra.

2. teljes alázatossággal, szelídséggel és türelemmel; viseljétek el egymást szeretettel,

Milyen dicsőséges életforma ez!

3. igyekezzetek megtartani a Lélek egységét a békesség kötelékével.

Nem átkozhatom a kormányt, a hatóságokat és mindenkit, aki nem működik velem együtt. Folyamatosan arra kellene összpontosítanom, hogy miként tudom erősíteni a Lélek egységét Krisztus testén belül. Nagyon szomorú, hogy az emberek mennyire hatalmas mértékben megosztották Krisztus testét, és milyen hatalmas falakat emeltek azon belül. Aztán kijelentették magukról, hogy: „Mi vagyunk a kiválasztottak, mindenki más téved, és hamis dolgot állít, nálunk van az igazság.”

Néhány hónappal ezelőtt kaptam egy meghívást, hogy beszéljek egy felekezeti találkozón, és szívesen elfogadtam. Ezután egy újabb levél érkezett a meghívótól, amelyben az állt, hogy „Nagyon sajnálom, de amikor felvettem az Ön nevét, sok vezető lelkipásztor megijedt, hogy az Ön hitvallása a Lélek ajándékaival kapcsolatban befolyásolhatja a többi pásztor nézetét. Ezért úgy döntöttek, hogy nem akarják, hogy ön beszéljen a találkozónkon.”

Szomorú dolog ez, hiszen csak egy test és csak egy Lélek van, és csak egyetlen reménye van az elhívásunknak. Csak egyetlen Úr, egyetlen hit, egyetlen keresztség és egyetlen Atya Isten van, Aki mindenek felett, mindenekben és mindenek által létezik. Krisztus testében egységnek kellene uralkodnia. Éppen az tetszik a felekezetnélküliségben, hogy olyan pozícióba helyez minket, amely lehetővé teszi, hogy bárkit elfogadjunk és szeressünk, aki igazán hisz Jézus Krisztusban, és szabadon beszéljünk vele.

Vannak olyan felekezetek, amelyek nem fogadják el a másik felekezet keresztségét. Vannak olyan gyülekezetek, amelyeknél zártkörű úrvacsora van, és csak akkor részesülhetsz belőle, ha a gyülekezet hivatalosan elfogadott tagja vagy. Falak és újabb falak, amelyekkel Krisztus testét felosztották.

Egyetlen keresztség van, mert mindnyájunkat Jézus Krisztusba kereszteltek, nem pedig Pálba, vagy Apollósba, vagy Péterbe. Nem is a baptista, vagy a katolikus vagy a református gyülekezetbe kereszteltek, hanem Jézus Krisztusba. Nem a felekezetedbe kereszteltek, mert az nem tud megváltani téged, csak Jézus Krisztus.

4. Egy a test, és egy a Lélek, aminthogy egy reménységre kaptatok elhívást is:

5. egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség,

6. egy az Istene és Atyja mindeneknek; ő van mindenek felett, és mindenek által, és mindenekben.

7. A kegyelem pedig mindegyikünknek a Krisztus ajándékának mértéke szerint adatott.

Nagyon szeretem ezt! Mi a Krisztus által ajándékba adott kegyelem mértéke? Pál azt mondta, hogy: *„Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyan ajándékozna nekünk vele együtt mindent?”*

Sokszor amikor Isten elé járulok a szükségleteimmel, nem vagyok benne biztos, hogy mindezt a sok mindent vajon megadja-e Isten nekem? Pedig mit is tett már értem Isten? Elküldte az egyszülött Fiát meghalni értem. Akkor mi az, ami ennél több lehet?

8. Ezért mondja az Írás: „Felment a magasságba, foglyokat vitt magával, ajándékot adott az embereknek.”

9. Az pedig, hogy „felment”, mi mást jelent, mint azt, hogy le is szállt erre a földre (az eredeti szöveg szerint: a mélységekbe.)

10. Aki leszállt, az „fel is ment”, feljebb minden égnél, hogy betöltse a mindenséget.

Miről is van itt szó? Egy napon azt kérték Jézustól, hogy mutasson egy jelet, és Jézus így válaszolt: *„Ez a gonosz és parázna nemzedék jelt követel, de nem adatik neki más jel, csak a Jónás próféta jele. Mert ahogyan Jónás három nap és három éjjel volt a hal gyomrában, úgy lesz az Emberfia is a föld belsejében három nap és három éjjel.”*

Amikor az pünkösdi ünnepén Péter felállt, és a sokaságnak prédikált, akkor a názáreti Jézusról szólt, aki az általa tett jelek és a csodák következtében bizonyította, hogy Istentől jött:

A názáreti Jézust, azt a férfiút, akit az Isten igazolt előttek erővel, csodákkal és jelekkel, amelyeket általa tett az Isten közöttetek, ahogyan magatok is tudjátok,

azt, aki az Isten elhatározott döntése és terve szerint adatott oda, ti a pogányok keze által felszegeztétek és megöltétek.

De őt az Isten, miután feloldotta a halál fájdalmait, feltámasztotta, mivel lehetetlen volt, hogy a halál fogva tartsa őt.

.....

De próféta volt, és tudta, hogy az Isten esküvel fogadta neki, hogy véréből valót ültet a trónjára; ezért előretekintve, a Krisztus feltámadásáról mondta azt, hogy nem marad a halottak birodalmában, és teste sem lát elmúlást.

Ezt a Jézust támasztotta fel az Isten, aminek mi valamennyien tanúi vagyunk.

Lukács Evangéliumának 16. fejezete szerint Jézus ezt mondta:

„Volt egy gazdag ember, aki bíborba és patyolatba öltözött, és nap mint nap fényes lakomát rendezett.

Volt egy Lázár nevű koldus is, aki ott feküdt a gazdag előtt, fekélyekkel tele, és azt kívánta, hogy bárcsak jóllakhatna a gazdag asztaláról lehulló morzsákkal; de csak a kutyák jöttek hozzá, és nyaldosták a sebeit.

Történt pedig, hogy meghalt a koldus, és felvitték az angyalok Ábrahám kebelére. Meghalt a gazdag is, és eltemették.

Amint ez a pokolban kínok között gyötrődve felemelte a tekintetét, látta távolról Ábrahámot és kebelén Lázárt.

Ekkor felkiáltott: Atyám, Ábrahám, könyörülj rajtam, és küldd el Lázárt, hogy ujjá hegyét mártsa vízbe, és hűsítse meg a nyelvemet, mert igen gyötrődöm e lángban.

De Ábrahám így válaszolt: Fiam, jusson eszedbe, hogy te megkaptad javaidat életedben, éppen úgy, mint Lázár a rosszat. Ő most itt vigasztalódik, te pedig gyötrődsz.

Ezen felül még közöttünk és közöttetek nagy szakadék is tátong, hogy akik innen át akarnak menni hozzátok, ne mehessenek, se onnan ide át ne jöhessen senki.

Ő pedig így szólt: Akkor arra kérlek, atyám, hogy küldd el őt apám házához;

mert van öt testvérem, beszéljen a lelkükre, nehogy ők is ide kerüljenek, a gyötrelem helyére.

Ábrahám így válaszolt: Van Mózesük, és vannak prófétáik, hallgassanak azokra!

De az erre ezt mondta: Nem úgy, atyám, Ábrahám, hanem ha a halottak közül megy valaki hozzájuk, akkor megtérnek.

Ábrahám ezt felelte: Ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, az sem győzi meg őket, ha valaki feltámad a halottak közül.”

Jézus elmondja nekünk, hogy az Ő halála előtt a halottak helye két részre volt osztva. Az egyikben a gonoszok voltak, akik gyötrődtek, a másikban pedig azok, akik Ábrahám kebelén nyertek vigasztalást. A Zsidókhoz írt levél 11. fejezete szerint a hit embereit az Ószövetségi idők alatt *megkövezték, megégették, szétfűrészelték, kardélre hányták őket; juhok és kecskék bőrében bujdosnak, nélkülözve, nyomorogva, gyötrődve, sínylódva azok,*

akikre nem volt méltó a világ; bolyongtak pusztákban és hegyeken, barlangokban és a föld szakadékaiban.

És mindezekon, noha hit által elnyerték az Írás jó bizonyosságát, nem teljesült be az ígéret, mert Isten számunkra valami különbről gondoskodott, és azt akarta, hogy ők ne nélkülünk jussanak el a teljességre.

Ézsaiás a 61. fejezetben azt mondja, hogy Krisztus szolgálatának egyik része az, hogy hirdesse az evangéliumot a szegényeknek, és hogy megszabadítsa a fogságban lévőket.

A kereszten a Jézus mellett levő rabló azt mondta, hogy „Uram, amikor elérkezik a királyságod, emlékezz meg rólam.” Erre Jézus válasza az volt, hogy „Még ma velem leszel a paradicsomban.”

Amikor Jézus meghalt, akkor az Ő Lelke a pokol mélységeibe ereszkedett le, abba a részbe, ahol Ábrahám kebelén vigasztalódtak azok, akik hitben haltak meg. Ők ott várták az idők teljességét, amikor Isten ígéretéhez híven elküldi értük a Messiást. Mindnyájan hitben haltak meg, de nem tudtak feljutni a mennyországba, mert lehetetlen volt az, hogy a kecskék és juhok vére megváltsa őket a bűneikből. Ezek az áldozatok csak előrevetítették Jézus Krisztus áldozatát, amely alapján a bűnök megbocsáttattak, és az embernek szabad útja nyílt a mennyország felé.

Jézus tehát az itt lévő lelkeknek prédikált, és a harmadik napon a feltámadásakor kiszabadította a fogságban lévőket, kinyitotta a börtön kapuit. Sok szent koporsója megnyílt, és Jeruzsálem utcáin jártak a feltámadás után.

Ezt jelenti tehát az, hogy *„Felment a magasságba, foglyokat vitt magával, ajándékot adott az embereknek. Az pedig, hogy „felment”, mi mást jelent, mint azt, hogy le is szállt erre a földre (illetve a pontos fordítás szerint: a mélységekbe). Aki leszállt, az „fel is ment”, feljebb minden égnél, hogy betöltse a mindenséget.*

11. És ő „adott” némelyeket apostolokul, másokat prófétákul, ismét másokat evangélistákul, vagy pásztorokul és tanítókul,

Mi tehát az egyház célja? Mi célból ajándékozta meg Isten ezeket az embereket?

A teológián tanultak és a felekezeti háttér miatt éveken keresztül azt hittem, hogy az egyház fő célja az, hogy evangelizálja a világot. Ezért mindig evangelizáló üzeneteket prédikáltam. Ennek eredményeképpen a gyülekezetembe járó emberek újból és újból evangelizációs üzeneteket hallottak. Minden héten azt hallották, hogy milyen fontos befogadniuk Jézus Krisztust és újjászületniük. „Valljátok meg bűneiteket, forduljatok Jézus felé, és Ő meg fog váltani titeket.”

Gyakori volt tehát a hatalmas erejű evangelizációs üzenet, a szívem égett, miközben prédikáltam, mert olyan dinamikus és erős üzenetek voltak ezek, hogy a legmegrögzöttebb bűnöst is meg tudták volna téríteni. A baj csak az volt, hogy egyetlen bűnös sem járt a gyülekezetbe. Nagyon csalódott voltam, és meg is mondtam a hívőknek, hogy ha a héten elégszer tettek volna tanúbizonyságot, akkor most tele lenne a templom a szomszédaikkal. Közöltem velük, hogy Isten szemében elbuktak, és ütöttem, vertem a nyáját, ahol értem.

Jézus azt kérdezte: „Péter szeretsz engem?” De utána nem azt mondta neki, hogy „Üsd a nyájamat.” Hanem azt mondta, hogy „Etesd a nyájamat.” Én meg annyira az evangelizálásra összpontosítottam, hogy soha nem emeltem az embereket az első lépés fölé: nem juttattam el őket Krisztus teljességébe. A Zsidókhoz írt levél 6. fejezetében azt írja, hogy: *„Ezért elhagyva a Krisztusról szóló elemi tanítást, törekedjünk a tökéletességre. Ne kezdjük újra lerakni az alapját a holt cselekedetekből való megtérésnek és az Istenbe vetett hitnek.”*

Én nem ezt tettem, mert azt hittem, hogy az egyház fő célja a világ evangelizálása. De aztán belebotlottam az Efezusi levél ezen soraiba, és ez megváltoztatta az életemet és a szolgálatomat. Rájöttem, hogy Isten nem evangélistának hívott el engem, nem is éreztem jól magam abban a szerepben, de a felekezet ebbe a szerepbe kényszerített bele.

Rájöttem, hogy Isten pásztor-tanítókat is elhívott, és ez volt az a terület, ahol a leginkább jól éreztem magam. Az egyház és a pásztor-tanító célja az, hogy a szenteket felkészítse a szolgálatra, és az, hogy folyamatosan építse Krisztus testét. Én pedig azelőtt folyamatosan romboltam Krisztus testét, ütöttem és elhajtottam a hívőket, ahelyett, hogy építettem volna őket.

12. hogy felkészítse a szenteket a szolgálat végzésére, a Krisztus testének építésére,

13. míg eljutunk mindnyájan a hitnek és az Isten Fia megismerésének egységére, a felnőttkorra, a Krisztus teljességét elérő nagykorúságra,

Ezzel az egyháznak egy teljesen új célja nyílt meg előttem: nem a világ evangelizálása, hanem a Krisztus testének építése. Ettől kezdve a szolgálatom fő célja az volt, hogy építsem, szeressem, erősítsem,

tanítsam és etessem Krisztus testét. Ennek eredményeképpen pedig, ahogy elkezdtek felnőni, megerősödni, az életük lett a tanúbizonyság a világnak, és újak jöttek folyamatosan, hogy megtudják, hogy mi történik nálunk. Az evangelizálás az egészséges gyülekezet mellékterméke lett.

14. hogy többé ne legyünk kiskorúak, akik mindenféle tanítás szelében ide-oda hányódnak és sodródnak az emberek csalásától, tévútra csábító ravaszágától;

Mindig is fűjt furcsa tanítások szele az egyházban, és mindig lesz olyan bárány, aki megindul bárki után, akinek a nyakában megszólal a kolomp, és gyermeki csodálkozással néz az ilyenre újságolva másoknak is, hogy milyen csodálatos dolgot hallottak a minap: „Mindnyájan tökéletesek lehetünk ebben a testünkben. Istennek hála, én tökéletes vagyok.” Ők azok a gyerekek, akiket a szél ide-oda fúj, és mindenféle tévtanításba beleesnek.

15. hanem az igazsághoz ragaszkodva növekedjünk fel szeretetben mindenestől őhozzá, aki a fej, a Krisztus.

Az igazságot mindig szeretetben kell átadni, nem erőszakosan.

16. Az egész test pedig az ő hatására egybeilleszkedve és összefogva, a különféle kapcsolatok segítségével, és minden egyes rész saját adottságának megfelelően működve gondoskodik önmaga növekedéséről, hogy épüljön szeretetben.

Ez egy gyönyörű képe annak, hogy Krisztus a fej, és a Teste a Lélek segítségével gyönyörűen működik együtt. A valóság az, hogy Krisztus teste bőjtől a mai világban. Nem csoda, hogy nem kelti fel a világ érdeklődését, mert az egyház minden oktalanságon megoszlik. Csak abban az esetben lesz az egyház egy erőteljes tanúbizonyság a világ előtt, ha egységben és szeretetben működik együtt.

17. Mondom tehát, és tanúsítom az Úr nevében, hogy többé nem élhettek úgy, ahogyan a pogányok élnek hiábavaló gondolkodásuk szerint.

18. Az ő elméjükre sötétség borult, és elidegenedtek az Istennek tetsző élettől, mert megmaradtak tévelygésükben, és megkeményedett a szívük.

19. Ezért erkölcsi érzékükben eltompulva, gátlástalanul mindenféle tisztátalan tevékenységre vetemedtek nyereségvágyukban.

A mai világ valódi problémáit mind vissza lehet vezetni a kapzsiságra, a nyereségvágyra. A szociális problémák összessége, az emberek kizsákmányolása mind az ember kapzsiságának következménye.

20. Ti azonban nem így tanultátok a Krisztust;

21. ha valóban úgy hallottatok róla, és kaptatok felőle tanítást, ahogyan az megvalósult Jézusban.

Mit tanított Ő? Szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket. Azt tanította, hogy az életünk és a cselekedeteink mozgatórugója a szeretet kell, hogy legyen, nem pedig a kapzsiság.

A világban két erőteljes ösztönző erő uralkodik: a szeretet és a kapzsiság. Minden egyes embert vagy az egyik, vagy a másik mozgat. A Krisztus nélkül élő embert a kapzsiság mozgatja: a körülöttünk levő világban láthatjuk ennek a következményeit. A Krisztusban levő embert a szeretet motiválja, és ennek a hatását a láthatjuk azokban a gyülekezetekben, ahol az igaz utat, Jézus Krisztust követik.

Milyen dicsőséges olyan emberek körében lenni, akiket a szeretet motivál, Krisztus szeretete. Amit tesznek, Jézus nevében teszik, mert az Ő szeretete kényszeríti őket. Azért adnak, mert a szeretet ösztönzi erre őket. Akiket a kapzsiság irányít, azokat csak az érdekli, hogy mit kaphatnak.

22. Vessétek le a régi élet szerint való óembert, aki csalárd és gonosz kívánságok miatt megromlott;

23. újuljatok meg lelketekben és elmétekben,

24. öltsetek fel az új embert, aki Isten tetszése szerint valóságos igazságban és szentségben teremtett.

Így kell élnünk tehát: mint egy új ember – igazságban és szentségben.

25. Ezért tehát vessétek le a hazugságot, és mondjatok igazat, mindenki a felebarátjának, mivelhogyan tagjai vagyunk egymásnak.

26. „Ha haragusztok is, ne vétkezzetek”

Van olyan harag, amely nem véték: a bűnnel, a gonosszal, az igazságtalansággal és a képmutatással szembeni harag.

Jézus hatalmas haragra gerjedt, amikor meglátta a pénzváltókat a templomban, akik megszenteltségtelenítették Isten házát, és kereskedelmet űztek Istenből. A mai világ keresztény kereskedelmére ugyanúgy kell haragudnunk nekünk is. *„Ekkor kötélből korbácsot csinált, és kiűzte őket, valamint az ökröket és a juhokat is a templomból. A pénzváltók pénzét pedig kiszórta, az asztalokat felborította, s a galambárusoknak ezt mondta: 'Vigyétek ezeket innen: ne tegyétek az én Atyám házát kalmárkodás házává!'”*

Amikor Jézus egy szombaton bement a zsinagógába, volt ott egy sorvadttal kezű férfi, és a farizeusok figyelték, hogy mit fog csinálni.

Ekkor ezt mondta a sorvadttal kezű embernek: „Állj ki középre!”

Hozzájuk pedig így szólt: „Szabad-e szombaton jót tenni, vagy rosszat tenni, életet megmenteni, vagy kioltani?” De azok hallgattak. Ekkor haragosan végignézett rajtuk, és sajnálta őket szívük keménysége miatt; majd így szólt ahhoz az emberhez: „Nyújtsd ki a kezedet!” Erre az kinyújtotta, és meggyógyult a keze.

Ezúttal is haragudott Jézus, mert a képmutatásuk miatt a farizeusok meg akarták akadályozni, hogy meggyógyítsa a beteget. Azért haragudott, mert egyesek a hagyományaik által távol tartanak másokat Isten munkájától.

26. „Ha haragusztok is, ne vétkezzetek”: a nap ne menjen le a ti haragotokkal,

27. helyet se adjatok az ördögnek.

28. Aki lopni szokott, többé ne lopjon, hanem inkább dolgozzék, és saját keze munkájával szerezze meg a javakat, hogy legyen mit adnia a szűkölködőknek.

Figyeljük meg, hogy a munkára nemcsak a saját, hanem mások szükségleteinek a betöltése is kellene, hogy ösztönözzön.

29. Semmiféle bomlasztó beszéd ne jöjjön ki a szátokon, hanem csak akkor szóljatok, ha az jó a szükséges építésre, hogy áldást hozzon azokra, akik hallják.

Ezt valóban a szívünkre kell vennünk. Még a hívők között sem ritka, hogy igen romlott párbeszéd hangzanak el.

30. És ne szomorítsátok meg az Isten Szentlelkét, aki által el vagytok pecsételve a megváltás napjára.

Hogyan lehet a Szentlelket megszorítani? Azzal, ha romlott beszéd jön ki a számon, mert Ő tiszta és szent. Akkor is megszorítom a Szentlelket, amikor valakivel indulatosan beszélek, amikor felmagasztalom magam azért, hogy másokat lenyomjak. Nem ez a Szentlélek munkája, hanem az, hogy másokat emeljen, építsen.

31. Minden keserűség, indulat, harag, kiabálás és istenkáromlás legyen távol tőletek minden gonosszággal együtt.

Ezek a dolgok szomorítják meg a Szentlelket.

32. Viszont legyetek egymáshoz jóságosak, irgalmasak, bocsássatok meg egymásnak, ahogyan Isten is megbocsátott nektek a Krisztusban.

Emlékezzetek azokra a tanításokra, amelyeket Jézus a megbocsátásról tanított. Volt egy gazda, akinek a szolgálója 16 millió dollárral tartozott neki. Behívatta, hogy fizesse meg neki, amivel tartozik, de az nem tudta, és haladékot kért tőle. Erre a gazda elengedte neki az egész adósságot. Ezután ez a szolga találkozott egy másik emberrel, aki neki tartozott 17 dollárral, és követelte, hogy fizesse meg a tartozását. Mire a másik egy kis időt kért. De a szolga hajthatatlan volt, és bevetette őt az adósok börtönébe.

Az ura megtudta ezt, és előhívaván megkérdezte tőle: Mennyivel is tartoztál nekem? - 16 millióval. – Nem azt mondtam neked, hogy elengedem a tartozásodat? – De, igen. – Akkor hogy lehet, hogy azt hallottam, hogy egy szolgatársadat az adósok börtönébe vetted 17 dollár miatt?

Nekünk is így kell gondolkoznunk: Jézus 16 milliót engedett el nekünk. Akkor kinek képzeljük magunkat, hogy ezeket a kis dolgokat nem tudjuk megbocsátani az embertársainknak?

32. Viszont legyetek egymáshoz jóságosak, irgalmasak, bocsássatok meg egymásnak, ahogyan Isten is megbocsátott nektek a Krisztusban.

Ez volt az egyike a legelső verseknek, amit az édesanyám megtanított nekem kívülről. Két éves koromban ültette be a szívembe!

Amikor a kislányunk kb. 3 éves volt, olyan helyzetet teremtett, amikor muszáj volt elfenekelnünk. Nem nagyon szerettem ezt tenni, de ez egy olyan nap volt, amikor addig-addig húzta a dolgokat, hogy nem volt már más választásom. Behívtam a szobába, leültem, és azt mondtam neki: „Elég, ennyi volt.

Tudod, hogy mit mond a Biblia?” És idézni akartam az Efezus 6:1-et: *„Gyermekek! Engedelmeskedjete szüleiteknek az Úrban, mert ez a helyes.”*

Ő pedig azt válaszolta: „Igen, tudom, hogy mit mond a Biblia: Legyetek egymáshoz jószágosak!”

„Most az egyszer elfogadom ezt, de legközelebb már nem!” – válaszoltam.

Ez a vers hatalmas munkát végezhet a szívünkben: *„Legyetek egymáshoz jószágosak, irgalmasak, bocsássatok meg egymásnak, ahogyan Isten is megbocsátott nektek a Krisztusban.”*